

Lisbeth Hoffmann Petersens prædiken fastelavnssøndag

Taler

Lisbeth Hoffmann Petersen
Sognepræst

Dato

23. februar 2020

Sted

Hjallese Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 18, vers 31-43

Salmer

Vor Gud han er så fast en borg
Du skal elske din næste som dig selv
Se, vi går op til Jerusalem
Her vil ties, her vil bies
Guds nåde er en vintergæk
Det hellige kors, vor Herre selv bar

- 1 Dét tema, der løber som en rød tråd igennem alle dagens tekster, er tro. Vel at
mærke en tro, der gør, at en blind mand kan se en udvej, som ingen andre kan få
øje på. Tro som blind tillid til, at der er noget godt, en kærlighed, der
gennemstrømmer verden i gode såvel som onde dage, og at denne tro ikke skal
5 gøres til skamme.

Men lad os begynde et andet sted denne Fastelavns søndag. Fastelavn er én af de
gamle kirkelige fester, som har fået en stor folkelig udbredelse; den fejres især for
de mindre børn i institutioner og børnehaver, men var også tidligere for de lidt
10 ældre. Fastelavn betyder ”aftenen før faste”, ligesom ordet karneval betyder
”farvel til kødet”. Man festede efter alle kunstens regler med mad og drikke, og
nogle steder også udklædning, inden den 40 dage lange faste forud for
påskefesten begyndte askeonsdag, som ligger nu på onsdag. Særligt i
karnevalstraditionen ligger en form for ”ventil” i dagligdagen, idet man denne
15 ene dag til fastelavn kan klæde sig ud og udleve sine drømme for en kort
bemærkning. Man kan være prinsesse for en dag, eller Superman, politimand,
dinosaur eller Harry Potter, ja, lige hvad man kunne tænke sig, og så i morgen er
man sig selv igen. Fastelavn og karneval er mere en *leg, end en flugt* fra
virkeligheden, som jeg ser det.

20

”Endnu ser vi i et spejl, i en gåde...” Spejlet er et billede, der anvendes, når vi skal
beskrive, hvordan vores liv hænger sammen. Lige nu ser vi livet i et spejl. Vi ser

altså et begrænset udsnit af livet, og vi ser nærmest kun os selv, fordi vi, som vi står der og kigger ind i spejlet, skygger for os selv og udblikket til dét, der er uden om os selv. Man siger: Et spejl lyver ikke. Spejlet aflæser, hvordan man ser ud og fortæller sandheden råt for usødet – og dog! For der er vel ting, som et spejlbillede ikke kan aflæse, f.eks. dé aspekter af et menneske, som ikke har med udseendet at gøre, men med de indre værdier, dét, som man får øje for, når man lærer et menneske at kende og ikke bare betragter det udefra. Spejlet viser altså mennesket i sin begrænsning.

Førhen indgik der mange spejle i boligindretningen. Spejle har den effekt, at det gør rummet større. Nu er det ofte i dansesale og fitness-sale, at der er spejle, så man kan se, hvordan man tager sig ud. Men selv om spejlene ikke hænger på væggene, så omgiver vi os ofte med spejle, nemlig små spejle i form af alle vore lysende telefoner, som vi spejler os i ustandselig. Mange sammenligner sig selv med andre; mange fotograferer sig selv, tager selfies og lægger filtre ind over billederne, så man tager sig bedre ud. Det er en form for fastelavn på daglig basis, som hurtigt kan gå fra at være leg til at være en flugt fra virkeligheden. Vi skaber vores egen sandhed igennem billeder og sociale medier, som sjældent bliver en ventil i hverdagen, men snarere en belastning.

Da er det, at vi skal forestille os, at vi står og kigger ind på vores eget selvopslugende spejlbillede og egentlig kun har øje for os selv og dét lille udsnit af verden, som vi interesserer os for. Da kommer dagens tekst fra Lukas-evangeliet lige pludselig ind i billedet og forsøger at råbe os op udefra. Med ét forvandles vores eget spejlbillede, og vi ser bag ved os selv i spejlet en mand, som ser på os, og det virker, som om han kender os ufatteligt godt. Denne mand viser sig at være Jesus Kristus, Guds Søn, der blev sendt til verden for at fødes og dø, leve og lide sammen med os mennesker. I et glimt ser vi vores liv igennem Jesu øjne, ser en lidt større sammenhæng end lige os selv og vore helt nærmeste. Da begynder det at dæmre, at der er mere, end øjnene kan se, og så bliver tro, håb, kærlighed, disse tre, men størst af dem er kærligheden.

Dette glimt i spejlet afslører, hvorfor vi i dag nær ved indgangen til fastetiden frem imod påske skal høre om, at nu bevæger Jesus sig ind på vejen mod Jerusalem, mod korsfæstelse og død, mod frivillig lidelse, med udblik til opstandelse og nyt liv. Men hvorfor tænker vi måske? Hvorfor ikke bare løbe sin vej? Fordi det er en opgave, som Jesus er nødt til at tage på sig, hvis han skal kunne se mennesker i øjnene, skal kunne træde ind i vores eget spejlbillede og

bevæge os til at se en større sammenhæng, og som i den blinde mands tilfælde kunne se en udvej i en trøstesløs situation. Her udviser Jesus faktisk også en tro på, en blind tillid til, at det gode vinder over det onde, at kærlighed og liv sejrer over død og ondskab i sidste ende.

Dén tro, som Jesus her viser os, er faktisk dén dåbsgave, som han forsøger at videregive til alle, der kommer og bliver døbt – og som gentages hver gang, der holdes gudstjeneste. Derfor har Fastelavns søndag fra de tidligste kristne tider været en stor dåbssøndag, hvilket også er tydeligt i dén tekst, der hører dagen til, nemlig fortællingen om Jesu dåb, som vi hører i de ulige år, altså sidste år og til næste år i 2021.

Vi mennesker er tilbøjelige til at mene, at tro er sådan noget, der skal præsteres af os selv, noget, man skal være stensikker på, og som skal mobiliseres inde fra os selv, og man skal næsten kunne vinge alle elementer i trosbekendelsen af og skrive under på det, inden man vover at sige, at man tror på noget. Sådan har det jo nok også været i forskellige vækkelsesbevægelser igennem tiden. Dét billede slår Jesus sådan set en tyk streg henover og forkaster. Dét, som Jesus, for mig at se, viser os her, er, at tro ikke er en præstation, men en tillid til dét, der kommer til os udefra som en gave, og som vi roligt kan række ud og modtage. Gaven er sådan set Jesus selv, som han kommer til os i dåben, og pakker man tillidsfuldt gaven ud, så består den af tre yderst væsentlige ting i et menneskeliv, nemlig tro, håb og kærlighed. Så tro er tillid, ikke viden. Tillid i dén form, hvor en blind mand uden videre kan se det åbenlyse, dén vej, der viser sig, når spejlet fjernes, og man står ansigt til ansigt med det andet menneske, med Gud.

Tro er således ikke, at vi skal stå til regnskab for, hvad troen indeholder hos os selv eller andre eller i kristendommen som sådan. Tro er en tillid til, at der er hjælp at hente, og at denne hjælp kommer til os udefra – i tro, håb og kærlighed.
AMEN

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

95

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Fastelavn, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbeth-hoffmann-petersens-praediken-fastelavnssondag>

105

110

115

120

125

130

135